

Vyšli už nad ránem, když z mraků pláč
čistil jim cestu za duhou.
Dech dětí v náručích jim vrací víru,
že najdou zemi vysněnou.
Jdou všichni, co ví, proč nemůžou spát,
když násilí je vítá u dveří.
A syn se zeptá: "Mámo, kdo měl drápy ještěří?"
"Víš, barva nebe je modrá jak len a ta mě nikdy nebolí,
a tyhle modřiny na nohách slunce zahojí."
Otrlí stopaři vyšlí ze zipů delt,
přináší zprávu hřejivou,
že někde v údolí, u rudých kamenů,
pět barev duhy září tmou.
A všichni, co ví, proč nemohli spát,
hřejou se štěstím v objetí.
A syn jen řekne: "Mámo, ty pláčeš dojetím?"
"Víš, barva nebe je modrá jak len a ta tě nikdy nebolí,
a tvoje modřiny na nohách duha zahojí."